

1. kapitola

Libby na něj nechtěla spadnout. A přesto se ocitla na zasněženém chodníku jak dlouhá, tak široká, s jeho obličejem jen několik centimetrů od svého.

„Kde ses tu vzal?“ vykoktala a s námahou se snažila zvednout.

Běžela po malebné, vánočně vyzdobené seattleské čtvrti, všímala si svého, a když zabočila za roh, najednou se před ní objevil a vrazil přímo do ní.

Už skoro stála, když se omylem zahákla chodidlem o jeho nohu a skončila mu přímo na klíně.

Zubil se na ni.

„Tak podle tebe je to k smíchu?“ vykřikla pobouřeně.

Oči se mu uličnický třpytily. Snažila se vstát, když mu náhle paže vyletěla do vzduchu a srazila ji na chodník.

„To myslíš vážně?“ Vstala a ze vzteku na něj šlápla. „Jaké to je?“

„Co to děláte?“ ozval se za ní mužský hlas. „Takhle mu můžete ublížit!“

„Napadl mě jako první!“ ohradila se Libby a zadívala se na muže.

Vzal jí dech. Měl ty nejkrásnější kobaltově modré oči, jaké kdy viděla. Byl vysoký, s rozčuchanými černočernými vlasy a tak ostře řezanými rysy, jaké se dají vidět jen na přehlídkových molech.

Přimhouřila oči. Okamžitě pojala podezření. Ze zkušenosti věděla, že kdokoli takhle pohledný představuje potíže... Velké potíže.

Muži metaly z očí blesky. Upřel pohled na útočníka – obřího nafukovacího Santu, jenž se vlivem díry, kterou mu Libby prokopla do břicha, válel na chodníku jak lívanec.

„Zničila jste ho!“

Rychle odskočila od vyfouknutého Santy.

„Za to může on,“ ohradila se. „Zničehonic se objevil přímo přede mnou a srazil mě na zem!“

„Tak jste ho prostě musela zničit?“ zeptal se muž nevěřičně a pokusil se vyfouknutého Santu zvednout. „Kdo jste? Ebenezer Scrooge? Měl jsem za to, že tahle čtvrt' ztělesňuje ducha Vánoc. Když se sem mí rodiče přestěhovali, v podstatě podepsali smlouvu, podle které mají povinnost slavit Vánoce a přijmout za své zásadu ‚čím víc ozdob, tím líp‘.“ Prohlédl si ji, jak tu před ním stála v černém běžeckém úboru. „Vy asi nebudete zdejší...“

„Cože?“ Libby vykulila oči a dala si ruce v bok. „Abyste věděl, vyrostla jsem tu. Tradici vánoční výzdoby v Evergreen Valley založila moje rodina. To táta se domluvil s obyvateli čtyř evergreenských ulic, aby se zapojili do vánoční výzdoby. Naše čtvrt' není jen slavná, je legendární,“ prohlásila hrdě. „Lidé se sem sjíždějí z daleka, aby si naši vánoční výzdobu prohlédli.“

„Vánoční výzdobu jako například toho Santu, kterého jste právě zničila?“ zeptal se muž se zplihlým Santou v náručí.

Libby ukázala na veselého chlapíka, který právě teď moc tedy vesele nevypadal. „Kymácel se a vrazil do mě. Jsem nevinná!“

Muž se zasmál. „Tak nevinná? O tom pochybuju.“

Zůstala na něj zírat s pusou dokořán. Nemohla uvěřit vlastním uším, že ji tu tenhle chlap odsuzuje. Usilovně

se snažila vymyslet, jak ho co nejlíp odpálkovat. Když však na ni upřel oči, myslela jen na to, jak jsou nádherně modré, a úplně zapomněla, že mu chtěla něco říct. To ji naštvalo ještě víc. *Vzpamatuj se*, okřikla se v duchu a přinutila se od něj odtrhnout pohled.

Nedalo se popřít, že je pohledný, to však neznamenalo, že by se k němu měla chovat jako zamilovaná pubertáčka. Stejně se nedalo říct, že by s ní flirtoval. Spíš právě naopak. Díval se na ni, jako by byla učiněná potížitka. Proto ji tak překvapilo, když jí náhle nabídl ruku.

„Jsem Adam Thompson.“

Zaváhala, avšak ruku mu sevřela. „Libby. Libby Larsonová.“

Sotva se dotkli, navzdory mrazivému počasí projel Libby přívalem tepla. Celé tělo jí začalo mravenčit. Zvedla k němu oči a dumala, jestli i on cítil stejnou jiskru. Jeho výraz však nic neprozrazoval. Okamžitě se za svou reakci zastyděla. Rychle stáhla ruku a nacpala si ji do kapsy mikiny.

„Ujišťuju vás, že to nebyla moje vina,“ pověděla mu. „Nevím, odkud se tu tenhle Santa vzal, ale ještě nikdy jsem ho neviděla, a to znám všechny Santy v téhle ulici.“

Muž povytáhl obočí.

Uvědomila si, jak absurdně to muselo vyznít, a tak zmlkla a raději si začala oprašovat sních, který na ní po potyčce se Santou ulpěl.

„Máte pravdu. Tenhle Santa tu byl nový,“ překvapil ji Adam. „Ráno jsme ho sem s mámou postavili. Rodiče se právě přistěhovali.“ Ukázal na dům, před nímž stáli. „Máma zavolala, že mám hned přijet a pomoci jí rozmístit vánoční výzdobu. Podala to, jako by to byla otázka života a smrti. Řekla, že se musí co nejdřív dům vyzdobit, aby nebyla jediná, kdo nemá rozvěšená světýlka.“ Ukázal na sousední dům. „Teď jsou v téhle ulici za Grinche její sousedi, kteří si dům taky ještě nevyzdobili.“

Libby zasvítily oči. Složila si paže na hrudi. „To je můj dům.“

Adam se ani nesnažil skrýt překvapení. „Že mě to nepřekvapuje. Ale nechápu to. Řekla jste, že vaše rodina založila tradici zdobení domů, tak proč jste svůj nevyzdobila? Nerozumím tomu.“

„To byste nepochopil,“ odsekla Libby a raději změnila téma. „Takže vaši rodiče jsou Carol a Larry? Potkala jsem se s nimi, když se přistěhovali. Zrovna jsem jela do práce a měla jsem čas prohodit s nimi jen několik slov, ale připadali mi milí.“

Adam se zasmál. „Říkáte to překvapeně. Moji rodiče jsou milí. Jsou to ti nejlepší rodiče na světě, proto doufám, že vám na ně naše dnešní setkání nezničí názor. Chtějí k vám zapadnout a stát se součástí místní komunity. A nebojte – nežiju tu. Jen jsem přijel pomoci rozvěsit výzdobu, kterou máma nakoupila. Zásadu ‚čím víc, tím líp‘ si rozhodně vzala k srdci. Pořád mluví o tom, jak je Evergreen Valley nádherně vánočně vyzdobená čtvrť.“

„To má tedy pravdu,“ přisvědčila Libby a hrdě se rozhlédla po malebné ulici tvořené starobylými domy s dřevěnými obklady. Všechny kromě jejího byly ozářené kilometry vánočních světýlek a zdobené přehršlí věnců a girland. Na všech venkovních verandách, terasách a předzahrádkách stály vánoční stromy.

„Proto si to tu máma tak zamilovala,“ pověděl jí Adam.

„Když se večer rozsvítí všechna světla, je to ještě větší nádhera,“ povzdechla si Libby. „Máme tu doslova tisíce vánočních světel, a nejen na domech. Rozvěsili jsme světla i na stromy, keře, záhony, a dokonce se táhnou i po zemi. Lemují všechny předzahrádky. Večer se z domů linou vánoční písně. Připadáte si, jako byste žil přímo v koledě.“

„Včera večer jsem tu projížděl, tak jsem to viděl na vlastní oči,“ přisvědčil Adam. „Je to opravdu působí-

vé. A další důvod, proč tu jsem. Máma potřebuje, abych jí nastavil zvukovou aparaturu. A každý rok máte jiné téma, že?“

„Ano. Letos jsou to *starobylé Vánoce*,“ prozradila mu Libby. „Máma vždycky ráda vybírala témata.“

Adam přikývl. „Máma se mi zmínila. Je z toho nadšená, protože má spoustu starožitných ozdob. Těší se, až je všechny rozvěsí. Je ráda, že se toho může účastnit. Evergreen Valley si zamilovala.“

„Já taky,“ svěřila se mu Libby. Při vzpomínce na všechny uplynulé Vánoce se jí hlas vytratil. Zastavila přívál vzpomínek právě včas, protože myslet na cokoli, co mělo něco společného s Vánoce, jí příliš bolelo.

„Pokud tuhle tradici založili vaši rodiče, proč jste svůj dům doteď nevyzdobila?“ zajímal se Adam. „Všiml jsem si cedule *Na prodej*. Prodáváte ho?“

Libby si povzdechla dřív, než si v tom stihla zabránit. „Ano, nejspíš ano.“ Zaryla nehty do dlaní. Nechtěla dům prodávat, přestože věděla, že nebude mít na vybranou.

„Nejspíš?“ zopakoval po ní Adam zmateně.

„Mám se rozhodnout do konce roku, podle realitního agenta by ale bylo rozumnější dát ho na prodej co nejdřív, dokud se sem lidi sjíždějí, aby si prohlédli výzdobu,“ přiznala. „Zaujme tak víc lidí.“

Adam přikývl. „Takže nejdřív chcete zjistit, jestli byste za něj dostala vyšší nabídku?“

„Něco takového,“ odpověděla, odhodlaná změnit téma. „A opravdu moc mě to se Santou mrzí. I když to nebyla tak úplně moje vina...“

„I mě to mrzí,“ pověděl jí Adam, nadzvedl jednu Santovu zplihlou končetinu a nechal ji zas spadnout. „Je to obrovská tragédie.“

Libby se na něj podezíravě zadívala. „To trochu přeháníte, ne? Je to jenom ozdoba trávníku. Zas tak moc se nestalo.“

Zamračil se. „Stalo se *hodně*.“ Odmlčel se, než zas pokračoval. „Mámě to zlomí srdce. Konkrétně tohoto Santu jí táta daroval k výročí. Brali se na Vánoce.“

„Opravdu?“ Libby se zastyděla.

Adam přikývl. „Opravdu.“

„No, tak to nevypadá dobře,“ povzdechla si Libby. „Mám výčitky svědomí. Koupím jí nového Santu. Kde ho pořídili?“ Chtěla si z kapsy mikiny vytáhnout mobil, telefon jí však vyklouzl z ruky.

„To ne!“ Libby se po něm vrhla. Přístroj by spadl na zem, kdyby ho Adam na poslední chvíli nezachytil.

Vydechla úlevou. „Díkybohu. Nedávno jsem si rozbila starý, proto je tenhle prakticky zbrusu nový.“

„Jak se vám to povedlo?“

Rozpačitě se usmála. „Přejela jsem ho autem.“

Adam vykulil oči. „Páni.“

„Vidíte? Spěchala jsem a vypadl mi z kabelky. Nastoupila jsem do svého SUV a chtěla někomu zavolat. V tu chvíli jsem si uvědomila, že je mobil pryč. Vyjížděla jsem z příjezdové cesty a uslyšela to.“

„Co jste uslyšela?“

„Jak mi vyzvání alarm... venku.“

Adam sebou trhl.

Libby přikývla. „A tak jsem ho přejela. Zbyla z něj placka.“

„To se vsadím,“ řekl jí Adam. „Vypadá to, že máte ve zvyku ničit věci.“

Libby se na něj vyčítavě zadívala. „Žádný takový zvyk nemám. Obojí byly nehody. Tak odkud ten Santa byl? Hned ho objednáám.“

„To se vám nepodaří,“ varoval ji Adam.

„Ne, opravdu. Můžu ho koupit hned teď. Mám aplikaci s katalogy tisícovek různých obchodů. Jen potřebuju vědět, odkud ten Santa je.“ Otevřela si příslušnou aplikaci. Byla připravená svůj čin napravit.